

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku B. K.  
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw  
Wewnętrznych w Warszawie,  
o wysokość emerytury policyjnej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 13 sierpnia 2015 r.,  
na skutek wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o reasumpcję i wykładnię  
postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt II UK  
193/14,

- 1. odrzuca wniosek o reasumpcję postanowienia Sądu  
Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt II UK 193/14,**
- 2. oddala wniosek o dokonanie wykładni postanowienia Sądu  
Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt II UK 193/14.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015 r., II UK 193/14, Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy B.K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 października 2013 r., stwierdzając że ustalona w sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa niż 10.000 zł, co uzasadniało odrzucenie skargi kasacyjnej zgodnie z art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c. Można przypomnieć, że w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy pozwany organ rentowy przedstawił określone wyliczenie i podał, że wartość przedmiotu zaskarżenia

wynosi 3.687,36 zł. Pozwany twierdził wówczas, że z tej przyczyny skarga kasacyjna nie przysługuje.

Pozwany Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW wniósł o uchylenie powyższego postanowienia „wraz z wnioskiem o reasumpcję postanowienia i przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy”, wskazując w uzasadnieniu, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie przekraczała 10.000 zł.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2015 r., II UO 4/15, Sąd Najwyższy odrzucił ten wniosek, uznając jego prawną niedopuszczalność.

Pismem z dnia 24 czerwca 2015 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego), pełnomocnik wnioskodawcy złożył „wniosek o reasumpcję postanowienia z dnia 27 stycznia 2015 r.”, wskazując że organ rentowy podał nieprawdziwe informacje dotyczące wartości przedmiotu zaskarżenia, w związku z czym „skarżący (...) złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (...) przeciwko wymiarowi sprawiedliwości poprzez wprowadzenie w błąd Sądu”. Wniósł nadto o dokonanie wykładni „orzeczenia z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie sygn. akt II UK 193/14”.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę co następuje:

Wniosek o reasumpcję postanowienia Sądu Najwyższego jest prawnie niedopuszczalny jako nieoparty na podstawie prawej i w związku z tym podlega odrzuceniu. W sprawie (o wysokość emerytury policyjnej) odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego – Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie z dnia 16 czerwca 2010 r., zostało rozpoznane w dwuinstancyjnym postępowaniu (Sąd Okręgowy oddalił je wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 r., zaś Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację wnioskodawcy wyrokiem z dnia 24 października 2013 r.) – art. 176 ust. 2 Konstytucji RP. Wniesiona przez wnioskodawcę skarga kasacyjna została odrzucona przez Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu jako niedopuszczalna (art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.) i postanowienie to jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczególnej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu. Postępowanie kasacyjne nie jest kolejną (powszechną)

instancją. Orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu i oczywiście odnosi się to również do postanowień rozstrzygających o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania lub o odrzuceniu skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej. Niniejszy wniosek nie ma więc oparcia w regulacji prawnej, *nota bene*, składający wniosek podstawy takiej nie wskazuje. Z urzędu stwierdzić trzeba, że podstawą taką nie może być art. 359 k.p.c., jako odnoszący się do postanowień nie kończących postępowania w sprawie, a do tych nie należy postanowienie Sądu Najwyższego odrzucające skargę kasacyjną. Niedopuszczalny jest w konsekwencji wniosek o reasumpcję postanowienia Sądu Najwyższego.

Nie ma natomiast uzasadnienia wniosek o dokonanie wykładni postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r., II UK 193/14. z punktu widzenia treści art. 352 k.p.c., zgodnie z którym sąd, który wydał wyrok, rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści. Konieczność dokonania wykładni wyroku zachodzi wówczas, gdy jego treść została sformułowana w sposób niejasny, uniemożliwiający jednoznaczne rozumienie tekstu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2001 r., I PZ 29/01, OSNP 2002 nr 17, poz. 413). Wykładni podlega zarówno sentencja wyroku, jak i jego uzasadnienie. Ponadto z art. 352 k.p.c. wynika, że wyjaśnienie wątpliwości dotyczących treści rozstrzygnięcia należy do sądu, który wydał wyrok.

Na podstawie przytoczonej regulacji można więc stwierdzić, że o ile dopuszczalny był wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dokonanie wykładni przedmiotowego postanowienia, o tyle wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Nie może budzić żadnych wątpliwości zarówno treść rozstrzygnięcia w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r. jak i jego uzasadnienie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji.